

Speranța

*Ediție specială de
ZIUA MAMEI*

Mai, 2025

O iubesc pe mama
Alexandra Bahnean

Perii albi – o cunună de cinste
Interviu realizat de Ana Ciortuz

Cuprins

3 O floare pentru mama
Ana Haz

4 Încurajare pentru o mamă tânără
Ana Ciortuz

5 Cum își vor aminti de tine când nu vei mai fi?
Lidia Crișan

6 Cine se roagă pentru copiii tăi?
Carmen Motora

7 Perii albi – o cunună de cinste
Interviu de Ana Ciortuz

8 Isus Cristos Mijlocitorul nostru
Traducere de Simona Bondor

9 O iubesc pe mama
Alexandra Bahnean

10 În căutarea unei mame adevărate
Anonim

11 Flirtul - Mărturia unei mămici
Extras

12 Un nou an școlar – 2025
Despina Bulmer

14 Perii albi – o cunună de cinste (continuare)
Cum își vor aminti de tine...? (continuare)

15 De la copii

16 Îngerii
Aneta Opranescu

18 Creionul
Perii albi – o cunună de cinste (continuare)

19 Dragostea de Cristos – Dragostea de mamă
Familia Mocanu

20 Rol de mamă
Elena Marin Alexe

21 Mărturie - Mariana Oichea

22 N-ai văzut cumva pe Domnul?
Lenuța Neacșu

23 Două rețete de prăjituri
Aneta Oprănescu

Mama

Numai Tu știi, Tată Sfânt,
Câte lacrimi varsă-o mamă
Când se-pleacă-n rugăciune
Și-al Tău Nume tainic cheamă...

Tu știi, Doamne, câte nopți
A stat trează și-a vegheat
Pruncul ei să aibă somnul
Lin și binecuvântat...

Tu cunoști, Părinte Sfânt,
Inima cât i-e de plină
De îngrijorări, de doruri,
Și de-o dragoste senină.

Iar când brațele-i cuprind
Pruncul ca pe o comoară
Toată lumea e a ei
Și nu-i val ca să o doară...

Numai Tu știi, Tată Sfânt,
Ce puternică-i o mamă
Când în sfântă rugăciune
Te adoră și Te cheamă!

Maria Luca

Binecuvântări tuturor mamelor!

Dragostea de mamă

Familia Mocanu

O iubesc pe mama

9

Floare pentru mama

Coperta amintirii păstrează-o scumpă floare,
Eu ți-am cules-o mamă, din iubirea mea,
Trecut-am orizonturi și-atât de rău mă doare
Că am ajuns târziu, nu ți-am putut-o da.

De sub povara vremii ea încă mai păstrează
Culoarea și parfumul sufletului meu,
În deșertul lumii e a lacrimilor oază,
Că nu ți-am dat-o mamă, îmi pare-atât de rău.

Acum mușcă regretul ca fiara-înfometată,
M-aș lupta cu marea să te găsesc din nou,
Dar nu-ți mai pot da floarea, măicuță, niciodată,
Îmi stau în cale spații și timpuri, embargou.

Doar visu-mi răcorește, din când în când, arșița,
Când m-alintă iar privirea ta duioasă,
În poala ta-mi plec fruntea, iar tu-mi mângâi cosița,
Ne-întoarcem, virtual, o clipă, acasă.

Eu am închis în doruri, cuvinte, îmbrățișări,
Le sidefează vremea, perle lucitoare,
Dar cred, măicuță dragă, acolo-n depărtări,
Primit-ai în cunună, cea mai frumoasă floare.

Ai fost săracă mamă și m-ai crescut cu greu,
Nu mi-ai lăsat avere, nu mi-ai făcut palat,
M-ai învățat să Îl iubesc pe Tatăl, Dumnezeu,
Da, ce mi-ai dat tu mie, cei bogați n-au dat.

O floare, pentru-o mamă, e atât de însemnată,
Două, trei cuvinte și dulcele sărut,
Până mai este vreme, până te-așteaptă-n poartă,
Ești floarea vieții ei, nu-întârzia prea mult.

În pieptul mamei arde iubirea din iubire,
Nu fii risipitor și nu o părași,
Adu-i ca mângâiere buchete de cinstire,
Căci mama este jertfa de fiecare zi.

Ana Flacăra

Încurajare pentru o mamă tânără

de la o mamă mai în vârstă

Cu ce cuvinte aş putea încuraja o femeie curajoasă ca tine, draga mea? De cele mai multe ori tu îmbărbătezi pe cei din jurul tău! Dar şi cel mai brav soldat are nevoie să audă: „Foarte bine, mergi înainte!” Capitolul 31 din Proverbe este plin de minunate încurajări şi mă voi inspira din ele.

Fii în continuare o soţie iubitoare şi puternică pentru soţul pe care Domnul Ți l-a dat, căreia nu-i este greu să-i „*facă bine şi nu rău, în toate zilele vieţii ei*”, aşa cum scrie în versetul 12 (indiferent de ceea ce merită el sau de ceea ce simţi tu). Cere în fiecare zi înţelepciune de la Domnul pentru a-l ajuta pe soţul tău să devină un bărbat mai puternic, încrezător în abilităţile lui, un soţ iubitor şi un tată grijuliu şi răbdător. Nu înceta să-l respecti ca şi cap al familiei tale şi să-l onorezi înaintea copiilor voştri, fiind astfel tu însăşi respectată de ei. Vei putea să te bucuri de ceea ce va fi soţul tău la anii maturităţii, un om respectat în Biserică şi societate, un bărbat „*bine văzut la porţi, când şade cu bătrânii ţării*”, aşa cum spune în versetul 23. Lumea îl va şti ca fiind „*bărbatul ei*,” adică al tău, dragă mamă tânără.

Nu înceta să perseverezi şi să te perfecţionezi în slujba de mamă, bazându-te în totalitate pe Domnul şi pe Cuvântul Lui. El Ți-a încredinţat copiii doar pentru o vreme. Deci bucură-te de zilele copilăriei lor, profită de aceste zile cu soare şi lucrează în grădina sufletului lor, plantând Sămânţa Cuvântului Domnului, udând-o cu lacrimile rugăciunii şi credinţei şi smulgând toate buruienile deznădejdiei. Făcând aşa, vei putea trece mai uşor peste zilele înnorate sau chiar furtunoase ale adolescenţei. Ține-te strâns de promisiunea lui Dumnezeu că El va face să crească ce tu ai sădit. Iar după ce furtuna va trece, norii se vor împrăştia, soarele va străluci din nou şi tu îţi vei şterge lacrimile de bucurie din colţul ochilor tăi. Vei auzi atunci aprecierile copiilor tăi, acum trecuţi de 18 ani, care vor împlini astfel versetul 28: „*Fiii ei se scoală şi o numesc fericită*”. Vei râde şi vei plânge de bucurie citind cuvintele de apreciere din partea copiilor tăi. Tot atunci vei fi lăudată de soţul tău mai mult decât a făcut-o vreodată. De unde ştiu? Din următorul verset: „*Bărbatul ei se scoală şi îi aduce laude, zicând: `Multe fete au o purtare cinstită dar tu le întreci pe toate`.*”

Te încurajez să te temi de Domnul în fiecare zi a vieţii tale! Personal am primit putere să merg înainte, indiferent de circumstanţele vieţii, când am căutat să împlinesc zilnic porunca aceasta din Biblie. Respectul pentru El îţi va da motivaţia necesară să faci orice lucru ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni (oameni mofturoşi, critici, sensibili, grăbiţi sau nemulţumiţi). Domnul îţi promite că vei fi lăudată dacă vei face aşa. Frumoasă-i gramatica limbii noastre care nu ne lasă în confuzie cum că ar trebui să fim lăudate imediat ce am încheiat de făcut un lucru sau altul, căzând în deznădejde sau înfuriindu-ne la maxim dacă nu suntem apreciate instant. Expresia din versetul 30 ne spune clar că femeia a cărei viaţă reflectă teama de Domnul va fi lăudată.

Deci, dragă mămică, continuă să lucrezi din greu, sădind, udând, răbdând, crezând, plângând şi râzând. Să porţi în inimă siguranţa că într-o zi vei fi cu adevărat apreciată, iar într-o altă zi vei auzi încununarea tuturor laudelor în glasul Domnului: „*Bine, slugă bună! Intră în bucuria Stăpânului tău!*”

*Cine poate găsi o femeie cinstită?
Este mai de preţ decât mărgăritarele.*

Ana Ciortuz

Cum își vor aminti de tine când nu vei mai fi?

Lidia Crișan

Viața este trecătoare. Se scurge spre infinit. Mă apropiu de capătul celălalt al ei. Nu sunt obsedată de moarte, dar mă gândesc destul de des la momentul

acela, când cortul acesta pământesc va fi îmbrăcat cu cel ceresc.

M-am gândit și la felul în care cei rămași în urmă se vor gândi la mine când îmi voi muta domiciliul pământesc în cel ceresc.

Pentru că această meditație este cu privire la mame și femei, cea mai bună sursă din care am putea lua destule exemple este Sfânta Scriptură. M-am uitat în ceea ce Duhul Scripturii ne-a lăsat scris despre femeile pomenite în Biblie și vă voi împărtăși și vouă ceea ce eu am învățat, foarte pe scurt. Femeia îndeplinește în viața sa mai multe roluri: de soție, de mamă, de bunică, de gospodină, de mătușă, colegă de servicii, și altele. Dar nu trebuie să judecăm o femeie după rolurile pe care le îndeplinește, mai bine sau mai puțin bine, ci după caracterul ei.

Eva este prima femeie care a fost creată de Dumnezeu să fie un ajutor potrivit pentru soțul ei. Eva a fost prima mamă care a suferit durerile nașterii, și ea a avut mulți fii și multe fiice, deși numai trei sunt amintiți cu numele. Dar faptul că prin Eva a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, totuși planurile lui Dumnezeu au continuat să se desfășoare potrivit cu „știința mai dinainte a lui Dumnezeu”, făcute înainte de facerea lumii. Dar lucrul de care ar trebui să ne amintim când vorbim de Eva este îngrijorarea pe care apostolul Pavel o avea când scrie corintenilor, că s-ar putea ca și gândurile lor, ca și ale femeii moderne „să se strice de la curăția și credințioșia care este în Cristos”. (2 Corinteni 11:3)

Ana, mama lui Samuel, (1 Samuel cap. 1-2), este amintită în Biblie ca și o femeie răbdătoare, care a suferit mult din partea Peninei, cealaltă soție a lui Elcana. Dar ea mai este amintită și pentru credința care a avut-o că Dumnezeu îi va da un fiu, pe care să-L închine Domnului. De aceea nu s-a lăsat biruită de descurajare și nu a încetat să se roage până ce ea a primit ceea ce și-a dorit. După Samuel, care a fost unul din marii profeți ai lui Israel, ea a mai primit încă cinci copii de la Domnul.

Mama lui Samson (Judecători 13:2), (o anonimă), de asemenea, nu a putut avea copii, dar care a primit vizita unui înger care să-i aducă vestea că va avea un fiu, care a fost închinat Domnului din pântecul ei, și el va începe să

izbăvească pe Israel din mâna Filistenilor. Samson nu a fost copilul pe care ea și l-a dorit, deși Dumnezeu L-a înzestrat cu niște calități excepționale. S-a lăsat biruit de pofta carnii, Duhul Sfânt L-a părăsit și, la sfârșit, a ajuns să-și piardă cei doi ochi. Totuși Dumnezeu L-a folosit așa cum a spus.

Ana, o văduvă, (Luca 2:36) și prorociță este amintită pentru credințioșia ei față de soțul ei ca și faptul că îl slujea pe Domnul cu post și rugăciune și era nelipsită de la Templu. Mai mult, ea a crezut profețiile Vechiului Testament și îl aștepta pe Mesia.

Ester este amintită pentru frumusețea și smerenia ei. Dintr-o fată orfană de ambii părinți, dar crescută de unchiul ei în frica de Dumnezeu, Dumnezeu a avut un plan mareț pentru viața ei. Dumnezeu nu disprețuiește începuturile slabe. El se folosește de oameni smeriți pentru atingerea scopurilor Sale și pentru zidirea Bisericii Sale.

Lois și Eunice (2 Timotei 1:5), bunica și mama lui Timotei, sunt amintite pentru credința lor cât și pentru educația aleasă pe care i-au dat-o lui Timotei.

Safira (Fapte 5:1), s-a învoit cu soțul ei să vândă o moșioară, dar nu au declarat valoarea ei reală. Apostolul Petru a cunoscut prin Duhul Sfânt, că ei voiau să se dea drept alții, și amândoi au murit în aceeași zi. Dumnezeu ne vrea să fim femei integre, și acțiunile noastre să se potrivească cu crezul nostru.

Exemplele sunt mult mai multe decât cele menționate mai sus. Am lăsat mai la urmă și o altă categorie de femei, care nu ne-au lăsat o bună mărturie. Începând cu Eva, apoi cu Izabela, soția împăratului Ahab, (1 Împărați 16:31), se alătură o mare oștire de femei, dintre femeile din Israel cât și din națiunile vecine Israelului care sunt amintite în Biblie că au condus pe bărbații lor și pe Israel să se închine la idoli. În Numeri 25 citim despre fetele Moabite care au invitat la jertfele lor pe Israel, și i-a corupt să se închine dumnezeilor lor și să mănânce din jertfele pe care li le aduceau. Mânia Domnului S-a aprins împotriva lor și 24,000 au murit în aceeași zi.

Ieremia ne vorbește de femeile care făceau turte și aduceau jertfe împărătesei cerurilor, cu voia bărbaților lor (Ieremia 45:9), iar Ezechiel vorbește de niște femei evreice care plângeau după Tamuz, un dumnezeu străin (8:14). Prorocul Amos numește femeile Samariei „juncane” (Amos 4:1), după care urmează caracterizarea lor. În zilele noastre nu ne mai facem idoli de aur, de argint, în schimb avem altfel de idoli mai moderni: modă, reputație, frumusețe, tinerețe, etc.

(Continuare la pag. 14)

Cine se roagă pentru copiii tăi?

Poate și tu ți-ai pus întrebarea asta. Poate și tu ești uimit de mărimea răspunsului. Poate și tu descoperi cât de imensă este răspunderea ta.

Când te pleci pe genunchi, copiii tăi simt cuvintele tale cum se înalță în Sus, oriunde ar fi. Copiii tăi primesc „aripi”, uși deschise, trecere și acel zvâc nepământeian care face din fiecare teamă, putere de îngeri. Nu renunța la rugă care netezesc calea copiilor tăi. Continuă să lupți! Continuă să vorbești cu Împăratul despre copiii tăi! Continuă să bați la Porțile Împărăției pentru ei! Fă din nopți albe, zbateri cu durere pe genunchi, cu șoapte în numele lor dulci! Fă răscoală în Cer pentru copiii tăi!

Și, nu uita, să te întrebi mereu : Cine se roagă pentru copiii tăi?

Mamele...

Mamele grozave nu sunt o întâmplare!

Nu sunt nici măcar un crâmpei de normal, care face bine. Nu.

Mamele ne sunt scânteierea Cerului, hotărât să facă bine țărânei. Ele răsar ca un hatâr, făcut nouă, în plus, de Împăratul.

Dacă ai simțit sau încă mai simți dulceața iubirii de mamă, alintul ei în înfierarea lumii, dacă ai primit dezmiardarea ei unică, mirosind a Cer, e semn că poți desluși mai ușor iubirea Împăratului! Iubirea lui Dumnezeu seamănă bine cu iubirea tandră de mamă, cu fiorul acela simțit, când toți te alungă, dar mama te așteaptă, cu minunăția mângâierii, când plângi și nimeni nu te înțelege decât ea. Dumnezeu, minunatul Dumnezeu, ne iese înaintea și prin caldele dăruiri și mângâieri, ale mamei!

„Veți fi alăptați; veți fi purtați în brațe și dezmiardați pe genunchi. Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu.” (Isaia 66:12,13)

Carmen Motora

Perii albi – o cunună de cinste

Interviu realizat de Ana Ciortuz

Am avut dorința să pun pe hârtie, în foarte puține rânduri, cum au experimentat surorile mele mai în vârstă sosirea și viața lor în Australia, cu scopul să învățăm de la ele cum să îmbătrânim frumos

și cum să fim vrednice de cinste la anii bătrâneții.

Am intervievat trei surori trecute de optzeci de ani, femei credincioase cu care îți este drag să stai de vorbă, care au totdeauna zâmbetul pe față și mulțumirea în inimă. Le-am pus următoarele întrebări și fiecare a răspuns în mod unic și frumos:

1. La ce vârstă ați venit în Australia și de ce v-ați mutat aici?
2. Ca mamă (tânăra) într-o țară străină, care au fost provocările cele mai mari?
3. Care au fost lucrurile care v-au ajutat să treceți cu bine prin cele mai grele încercări?
4. Știm că aveți o familie frumoasă cu copii și nepoți credincioși. Cum ați reușit să vă țineți copiii aproape de dumneavoastră și aproape de Domnul?
5. Care a fost cea mai mare dorință a dumneavoastră cu privire la copiii dumneavoastră?

Sora Mărioara Rabor (Andrei)

Am sosit în Australia la vârsta de 27 de ani. Soțul a fugit în Italia, și după câțiva ani mi-a făcut chemare și am plecat spre Australia împreună cu băiatul Traian de 11 ani pe vaporul Galileo Galilei. În Australia am născut și pe fiica mea, Teodora.

Din cauză că nu cunoșteam limba engleza, singurul mod de a câștiga bani era să lucrez în fabrica de țesut, unde am întâlnit mulți emigranți care erau în aceeași situație. Era nevoie să călătoresc cu transport public din Yarraville până în Collingwood. Traian nu știa nici el limba engleză, așa că a fost dificil și pentru el la școală.

Am început să mergem la Biserica Română unde am găsit frați și surori care ne-au primit cu multă dragoste, eu nefiind pocăită pe vremea aceea. Acolo l-am întâlnit pe Domnul Isus și m-am predat Lui. Domnul a fost alături de mine când am fost în greutăți și când m-am simțit abandonată, dar Domnul nu m-a părăsit.

Am găsit o familie aici care s-a apropiat de mine, mi-a arătat multă dragoste și mi-a făcut cunoscut pe Domnul. În acest fel am văzut dragostea de frați ca un bun exemplu, și știam că numai în Domnul este speranța și mângâierea. Rugăciunea era neîncetată în viața mea, iar când am trecut prin multe încercări eu nu l-am părăsit pe Domnul și El m-a izbăvit. Rugăciunea este o parte foarte puternică și importantă în viața unui creștin și este și acum în viața mea.

Desigur, cea mai importantă dorință pentru copiii și nepoții mei este să îl cunoască pe Domnul ca Salvator personal. Mulțumesc Domnului că am putut să mă alipesc de promisiunile Lui care mi-au dat nădejde, și vreau să îmi trăiesc viața cu credință până merg acasă, la Domnul.

(Continuare la pag. 14)

ISUS CRISTOS

MIJLOCITORUL NOSTRU

„De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.” (Evrei 7:25)

Cum ar fi putut Domnul să poarte poverile altora dacă El s-ar fi gândit tot timpul la propriile mari suferințe? Însă El, Domnul, nu s-a gândit. În loc să-și plângă de milă, El și-a petrecut zilele ca și când nu ar fi avut poveri personale și s-a dat pe Sine din compătimire, ca și când nu ar fi avut nimic altceva de făcut. Și El nu a compătimit numai cu oamenii din zilele Lui. El este plin de aceeași compătimire pentru noi aici și acum. Poate că, adesea, simți că nimănui nu-i pasă de tine. Când te simți așa, poverile-ți sunt intolerabile și prietenii pământești par a fi fără putere în a înțelege și a ajuta.

Există, totuși un Prieten care este întotdeauna lângă tine ca să-ți ridice greaua povară. Deși stă la dreapta lui Dumnezeu în Ceruri, El pare aplecat în jos, spre tine, în care găsește mare plăcere și este adânc interesat de binele tău. El simte adânc cu tine în necaz și va zbura să te susțină. Cheamă-L. El nu pleacă niciodată.

*„Dacă ne mărturisim păcatele El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele.”
(1 Ioan 1:9)*

Dacă un copil al lui Dumnezeu păcătuiește și continuă să păcătuiască fără mărturisirea păcatului, el totuși rămâne un copil al lui Dumnezeu. Dumnezeu este încă tatăl lui însă acum există o slăbiciune în conștiința lui; el nu mai este în largul lui cu Dumnezeu. Deși poate încerca să mențină o comuniune cu Dumnezeu, el va găsi comuniunea și dureroasă și limitată. Spontaneitatea este pierdută. În el este conștiința distanței. Dar, există o cale sigură și imediată de restaurare și aceea este de a merge la Dumnezeu cu părere de rău, și recunoscând păcatul, să apeleze la Isus Cristos, ca avocat, să prezinte cazul lui.

Să nu zăbovim în rușinea păcatului, ca și când această suferință autoimpusă ar putea lucra în noi sfințenie. Nu este nici un merit în simțământul de vinovăție care nu conduce la pocăință (recunoașterea păcatului și părăsirea lui). Dacă un om, oricare, păcătuiește singurul lucru pe care trebuie să-l facă este să meargă la Dumnezeu și să-l mărturisească, încrezându-se în Isus Cristos cel Drept să-i reprezinte cauza.

„Iată, ape izvorăsc de sub pragul casei spre răsărit.” (Ezechiel 47:1)

Întrebarea nu este dacă fluxul Duhului Sfânt va curge în generația noastră, ci dacă eu voi fi prins în acel flux. Noi avem o moștenire glorioasă din trecut, dar de asemenea avem responsabilitatea solemnă de a o transmite mai departe. Dacă noi nu ne împlinim rolul în scopul lui Dumnezeu pentru acest timp în care trăim, El va căuta pe alții să-l îplinească. Rodul din trecut a fost posibil pentru că oamenii lui Dumnezeu au stat în centrul scopului Său. Acum noi avem privilegiul de a ne oferi pe noi înșine Lui ca să grăbească înaintarea lucrării Lui. Dacă El poate croi o cale pentru El prin viața noastră, atunci aceasta va fi cea mai mare glorie pentru noi. Dacă nu, El tot va înainta, însă noi vom lua o altă direcție și vom experimenta tragedia de a fi trecuți cu vederea.

Proclamarea Adevărului lui Dumnezeu de care este nevoie azi, în sine nu este de ajuns; este nevoie de eliberarea în viața umană a lui Isus Cristos cel înviat către care acest adevăr arată. Aceasta se întâmplă numai pe măsură ce noi înșine suntem prinși în fluxul Duhului Sfânt care curge într-una.

Traducere din Through the Year with Watchman Nee
Simona Bondor, Biserica Baptistă Adelaide

Calea,
Adevărul,
Viața

Costache Ioanid

Nu noi suntem Calea sfântă,
Calea care duce sus.
Noi suntem doar călătorii,
însă calea e Isus!

Nu-i o formă Adevărul.
Nici în litere nu-i pus.
Adevărul e-o ființă.
Adevărul e Isus!

Nu din lut se naște viața,
Viața e fără de apus.
Ce e lut în lut se-ntoarce,
însă Viața e Isus.

Astfel, Calea-i pasul nostru.
Adevăru-n noi e pus.
Viața sfântă-i viața noastră,
dacă e în noi ISUS!

O iubesc pe mama

O iubesc pe mama mea pentru că este o femeie puternică și credincioasă, care ne-a arătat ce înseamnă cu adevărat să iubești din toată inima și să te dăruiești complet familiei tale. Are un spirit blând, cald și plin de grație — mereu gata să ofere un cuvânt de încurajare, o mână de ajutor și o inimă dispusă să slujească pe ceilalți. Natura ei generoasă a fost mereu o sursă de mângâiere și de putere pentru toți cei din jurul ei.

Mama mea poartă mai multe titluri — soție, mamă, bunică și soție de păstor. Fiecare dintre aceste roluri le împlinește cu har, dragoste și o putere liniștită. Ca soție de păstor, nu doar că a sprijinit familia noastră, ci a slujit cu credincioșie și comunitatea bisericii, fiind alături de tata în lucrarea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o. Toți cei care au cunoscut-o sunt de acord că este o femeie minunată, credincioasă și harnică, cu un zâmbet mângâietor care aduce liniște și face pe oricine să se simtă în siguranță. Se gândește mereu la ceilalți și este gata să ajute oriunde este nevoie. Viața nu a fost întotdeauna ușoară, dar, prin toate urcușurile și coborâșurile, ea a rămas statornică — ancorată în credința ei și neclintită în iubire.

Mă simt extrem de binecuvântată că am crescut înconjurată de femei puternice în credință, precum mama și bunica mea. Ele m-au învățat ce înseamnă să trăiești cu grație și smerenie, să rămâi ferm în convingerile tale și să înfrunți provocările vieții cu o putere liniștită și o demnitate profundă. De-a lungul anilor, am văzut cum mama mea s-a agățat cu tărie de credință, chiar și atunci când viața părea copleșitoare — fără să se clatine nici măcar o clipă, chiar și în fața durerii.

Acea credință a devenit și mai reală și mai puternică anul trecut, când am primit vestea devastatoare că tata are o tumoră pe creier. A fost neașteptat, înfricoșător și părea că totul se prăbușește în jurul nostru. Dar mama mea...

ea nu s-a frânt. Nu l-a strigat pe Dumnezeu cu mânie, nu și-a pierdut speranța. În schimb, ne-a arătat cum arată o femeie care se încrede cu adevărat în Dumnezeu — atunci când ancora ei rămâne fermă în mijlocul furtunii vieții. A ales să creadă că Dumnezeu este în continuare bun, în continuare suveran și mereu cu noi.

În ziua operației lui tata, îmi amintesc cum îl privea zâmbind, cu ochii plini de lacrimi, l-a strâns în brațe și i-a șoptit cuvinte de iubire și încurajare înainte ca asistentele să-l ducă în sala de operații. În acea cameră liniștită de spital, cu lacrimi și roindu-ne pe obraji, mama ne-a reamintit că Dumnezeu este la cârmă — și că, într-un fel sau altul, totul va fi bine. Avea o pace de neînțeles, dar știu că venea de la Dumnezeu. În acel moment, am privit-o cu atâta admirație. Puterea ei, credința ei, dragostea ei — m-au atins profund.

Sincer, nu cred că voi reuși vreodată să exprim în cuvinte cât de minunată este mama mea sau cât de mult o iubesc. Dar pot spune asta: ea a modelat cine sunt eu astăzi. Este femeia care m-a ținut în brațe când am plâns, s-a rugat pentru mine neîncetat, și m-a învățat ce înseamnă să trăiești o viață plină de dragoste, credință și curaj. Și pentru asta — pentru ea — îi voi fi mereu recunoscătoare. Te iubesc, mamă!

Alexandra Bahnean

În căutarea unei mame adevărate

Auto: anonim

* Cu doar câțiva ani înainte de nașterea lui John Wesley, mama lui luase hotărârea de a petrece o oră, dimineața și seara, în rugăciune și meditație. Și-a ținut hotărârea, cu excepția zilelor în care a împiedicat-o boala. Iar când a avut posibilitatea, a petrecut ceva timp și la prânz. Mamelor de astăzi, care cred că sunt prea ocupate, li s-ar putea aminti faptul că doamna Wesley era mama a nouăsprezece copii, și totodată învățătoarea lor.

* Nevoia noastră actuală o reprezintă mamele cu preocupări evlavioase, pentru care gândul de a-și vedea copiii pătați de păcat și robiți de satana este de neconceput. O astfel de mamă a fost și mama lui Charles H. Spurgeon. Când noi ne gândim la sufletele pe care le-a câștigat el pentru Dumnezeu, la predicile pe care le-a rostit, la tinerii pe care i-a instruit, la instituțiile pe care le-a lăsat în urma sa, în mod firesc, căutăm cauza. Dar nu vom avea mult de căutat dacă citim această provocare mișcătoare din partea mamei sale, care a fost o adevărată sculptoriță de suflete:

„Te-am crescut în calea neprihănirii. Tatăl tău și eu ți-am fost exemple bune.

Te-am învățat Evanghelia. Ți-am arătat calea păcii. Fiul meu, dacă nu vei trai o viață evlavioasă, în Ziua Judecății eu voi sta înaintea lui Dumnezeu și voi depune mărturie contra ta.”

* Bill Sunday povestește despre un păstor care făcea vizite credincioșilor. Când a sunat la ușa unei case anume, a răspuns la ușă o fetiță. Păstorul a cerut s-o vadă pe mama ei, dar fetița l-a întrebat: „*Sunteți bolnav?*” El a răspuns că nu e, iar fetița l-a mai întrebat: „*Sunteți rănit?*” Păstorul a răspuns din nou: „*Nu*”. Apoi fetița l-a întrebat dacă a venit deoarece știa pe cineva rănit sau bolnav. Când, din nou, răspunsul pastorului a fost negativ, ea i-a spus: „*Atunci n-o puteți vedea pe mama, pentru că ea se roagă de la ora nouă la zece*”. Era nouă și douăzeci. Păstorul s-a așezat și a așteptat patruzeci de minute ca să poată vorbi cu ea. La ora zece femeia a intrat cu lumina gloriei cerești strălucindu-i pe față, și atunci păstorul a înțeles de ce casa lor era așa de luminoasă. A înțeles din ce cauză cei doi fii ai ei erau studenți la seminarul teologic, iar fiica ei era misionară. Iadul întreg nu ar putea smulge un băiat sau o fată de lângă o astfel de mamă.

Cunoscutul om al lui Dumnezeu, Edward Payon, a scris într-o scrisoare adresată mamei sale:

„Mustrărilor și învățăturilor tale datorez toate valorile întipărite în mintea mea și care îmi vor fi motivele pentru care te voi binecuvânta întreaga veșnicie”.

„Omenește vorbind, mama mea este cauza slujirii mele. Când m-am născut, ea m-a consacrat lui Dumnezeu și s-a rugat să ajung un slujitor al Evangheliei. Cea mai veche amintire din copilăria mea este aceea când stăteam pe genunchii mamei, iar ea mă învăța textul acesta biblic: ‘Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...’.” spunea Dr. Newman Hall.

„Tot ce am realizat eu vreodată în viața mea, îi datorez dragii mele mame”. D. L. Moody

Preluat: Resurse creștine

Flirtul - Mărturia unei mămici

De curând am aniversat 5 ani de căsnicie. Ani plini de dragoste, de bucurie, de iertare, de lepădare de sine, de copii, și mai ales de har. Dumnezeu e cel mai credincios în acest legământ și El ne dă bucurie, dragoste și putere ca să rămânem credincioși unul altuia. Mai bine doi decât unul! Așa am scris pe invitația noastră la nuntă, așa credem și azi.

Ne-am întâlnit vara, în 2010, și ne-am căsătorit tot vara, în 2011. Dumnezeu ne-a copleșit cu bunătatea Lui și ne-a făcut parte de o poveste de dragoste minunată. L-am rugat mulți ani să îmi scrie El povestea de dragoste și să îmi dea un soț după inima Lui. Am primit mai mult decât știam să cer. Și toată Slava e a Lui!

Dar până să îl cunosc pe alesul meu, m-am tot uitat în jur, căutând un băiat credincios, matur, deștept și drăguț. Un filtru destul de serios care să mă țină la distanță de alegeri greșite. „Standarde prea înalte”, au spus unii. Dar nimic nu e prea greu pentru Domnul, îmi repetam eu.

În anii de liceu, mărturisesc că îmi plăcea să primesc atenție de la băieți, fără să mă gândesc la căsătorie. Deși mă rugam constant pentru viitorul meu soț, adesea un schimb de zâmbete, cuvinte sau mesaje cu un băiat mă făcea să simt fluturași în stomac. Ce putea fi greșit în a vorbi frumos sau a zâmbi unui băiat? Prin harul Domnului, am aflat răspunsul la timp. Orice relație cu un băiat va lua o parte din inima mea. Oricât de nevinovată și de curată ar fi. Iar eu nu îmi doream să dau din inima mea sau din trupul meu decât unuia singur, cel pe care Dumnezeu l-a ales să îmi fie soț.

Dar cum îl voi găsi? Cum mă va remarca dacă eu nu îi atrag atenția? Cum voi ști care e cel mai bun pentru mine dacă nu cunosc mai multe alternative? Și când îl voi găsi, de unde voi ști că el este cel ales? Câtă neliniște îmi ridicau aceste întrebări. Dar Dumnezeu pe care L-am cunoscut în Scriptură, e Dumnezeuul Suveran, Atotputernic și Bun. El mi-a creat inima, El îmi cunoaște viitorul, și El face ca toate lucrurile să lucreze spre binele celor ce îl iubesc pe El.

Așa că am așteptat și m-am rugat, cu încrederea că Domnul îmi va împlini dorințele inimii și atunci când va aduce alesul în viața mea, tot El îmi va deschide ochii să îl recunosc. Ce bucurie să mărturisesc că așa a fost! Dumnezeu e credincios promisiunilor Lui și face orice lucru frumos la timpul Lui!

De-aceea, draga mea, oricât de greu ar fi să aștepti, păstrează-ți puritatea și inima întreagă pentru cel pe care Creatorul tău l-a ales să îți fie iubit și soț. Nu stârni dragostea până nu vine ea. Nu-ți coborî standardele. Nu fă compromisuri de dragul unor emoții trecătoare. Așteaptă povestea de dragoste pe care Cel Mai Mare Romantic ți-o poate scrie.

Draga mea, ai de ales între asta și aventurile sentimentale, sau „conversațiile ușoare cu aluzii de dragoste” prin care lumea definește *flirtul*.

Extras din <https://comoarafeminitatiibiblice.wordpress.com>

Un nou An Școlar - 2025

Despina Bulmer

În articolul: „Un Nou An Școlar dar Părinții trebuie să cunoască adevărul” (A new school year brings hope but the parents should know the damning truth) din 28 ianuarie 2025 scris de reporterul Connor Duffy, numit reporter expert în educația națională, publicat de abc.net.au, delivered by Google, aflăm următoarele despre noutățile în educație în școlile din Australia: În timp ce în anul 2024 rezultatele elevilor în școlile din Australia au scăzut considerabil, experții spun că există o speranță la orizont în acest nou an școlar 2025. Testele naționale și internaționale ale elevilor australieni arată un declin consistent în ultimii 20 de ani, dar prin îmbunătățirea practicilor de predare acest declin poate să ia sfârșit.

Ultimul test Naplan, un examen național care măsoară cunoștințele de bază în literatură și aritmetică arată că o treime dintre elevii australieni nu îndeplinesc nici măcar minimum acestui test. Asta înseamnă că 450 000 de elevi din această țară nu sunt pe calea cea bună în cunoștințele lor pentru ca să aibă un viitor, zice Nick Parkinson, cercetător în educație de la Institutul Grattan. Cercetările ne arată că elevii care nu au aceste cunoștințe bazice vor întâmpina mari greutăți în angajarea lor într-un serviciu și chiar în viața lor de zi cu zi. Acele rezultate slabe de la examenul Naplan au fost reflectate și în testele internaționale, în care Australia este mult în urma celorlalte țări dezvoltate. Numai un elev din cinci care are standardul minim în literatură și aritmetică în clasa a 3-a ajunge la un nivel eficient zice Glen Fahey, directorului Centrului de Studii Independente din Australia.

VEȘTI BUNE

Însă grupul de elevi care se remarcă și care are rezultatele cele mai bune dintre toți elevii australieni, zice tot Domnul Fahey, sunt elevii din grupul

cu background diferit de cel englezesc, cu alte cuvinte copiii emigranților. Acest grup are performanța cea mai bună în mod consistent, luând-o cu mult înaintea celorlalți elevi, spre deosebire de elevii din alte țări unde situația este exact inversă. Domnul Parkinson zice că elevii proveniți din familii de emigranți, spre exemplu cei din clasa 9-a, sunt cu 1.5 ani înaintea celorlalți în matematică, în scris, citit, gramatică, compoziție și punctuație. O treime din elevii australieni nu știu să citească bine, o statistică pe care experții o blamează pe metode de predare învechite. În consecință, un mare număr de școli își schimbă acum metodele de predare și școlile publice din vestul NSW-ului și din Victoria sunt pe primul loc în această schimbare, zice reporterul Connor Duffy. Grupul de copii care provin din familii de emigranți reprezintă un număr mare de elevi, o treime în NSW și în Victoria, cele două mari sisteme de educație din țară. Acești elevi vin deseori, dar nu întotdeauna, din familii care pun o mare valoare pe educație, zice Domnul Parkinson. În această privință pot și eu confirma acest lucru. În primul meu job de profesoară de matematică în Sydney, la un colegiu de băieți, am constatat că majoritatea erau copii de emigranți din Europa.

Acolo i-am învățat pe elevi prin diferite metode de predare și le-am promis note foarte bune dacă vor avea rezultate bune. M-am ținut de cuvânt și apoi s-au luat și ceilalți elevi după copiii emigranților pentru că doreau și ei note mari.

MOTIVE PENTRU O SPERANȚĂ DE ÎMBUNĂTĂȚIRE ANUL ACESTA

Există speranțe în schimbarea metodelor de predare care va ajuta la îmbunătățirea rezultatelor elevilor. Anul trecut, 2024, NSW, Victoria și Tasmania au fost ultimele state care au schimbat metodele de predare cu o practică numită *Predare explicită*. Predarea explicită este metoda mea de predare și metoda care se folosea în România când eram profesoară la Brașov. Această metodă explicită îl pune în centru și în control pe profesor și acesta împarte lecția în părți și explică elevilor fiecare parte prin diferite metode. Metoda mea este să explic și în același timp să mă uit în ochii elevilor, iar dacă văd că nu au priceput să schimb explicația și să folosesc o altă explicație relatată exemplelor din viața reală. De exemplu pentru aria/suprafața unui dreptunghi eu întotdeauna o relatez cu covorul unui dormitor și întreb copiii cât covor ar trebui să cumpăr

pentru ca să acopăr toată podeaua dormitorului. Covorul se vinde în metri pătrați, deci trebuie înmulțită lungimea dormitorului cu lățimea, și aceasta ne dă covorul sau aria/suprafața dormitorului - formula ariei este lungimea înmulțită cu lățimea.

Metoda adoptată în Australia până anul trecut a fost metoda de întrebări puse de elevi, deci elevii în control. Dar această metodă este benefică doar elevilor cu o bază aritmetică foarte bună, nu este benefică pentru toți elevii, dovada fiind rezultatele de la testele Naplan. Guvernul federal a încurajat folosirea metodei de predare explicită prin reforme în educația profesorilor în universități, iar profesorilor care o folosesc și au rezultatele bune li se dau mai multe fonduri de la Guvern, zice articolul. Experții în educație sunt foarte bucuroși că acum metoda de predare este cea explicită, iar domnul Parkinson declară că metoda explicită folosește ultimele cercetări științifice și cognitive de a ghida învățătura elevilor, și include ca profesorul să conducă predarea și să testeze regulat rezultatele elevilor ca să fie siguri că aceștia au înțeles subiectul și pentru a putea merge mai departe fără goluri în cunoștințe.

În anul 2024 am primit un email de la ministra educației cu un survey despre ce cred eu că se poate face pentru îmbunătățirea rezultatelor. Bineînțeles că i-am scris ce metodă folosesc eu, cea explicită și i-am spus că ar fi bine să aplice metoda mea românească pe care am practicat-o în România. România avea sistemul de educație Spiru Haret, cel mai bun din Europa, iar eu am aplicat această metodă în 3 țări unde am predat cu succes mare: în România, Anglia și Australia. M-a întrebat dacă poate trimite emailul și ministrului federal. I-am zis că da, și nu am mai aflat

foarte mult că în sfârșit au aplicat această metodă. Bine înțeles că au fost luate în considerație și părerile mai multor profesori care au ajuns la concluzia că metoda trebuie schimbată.

CA PROFESOARĂ CU EXPERIENȚĂ EU RECOMAND, MAI ALES PĂRINȚILOR TINERI:

1. Să facă lecții cu copii acasă, să nu se bazeze doar pe școală.
2. Să discute cu copii lor despre tot ce se petrece la școală, unde pot veni grupuri LGBT care să spună copiilor tot felul de lucruri murdare cum s-a petrecut în SA, în 2024 când un grup LGBT a vorbit copiilor de bestialitate (sex cu animale). (Caz real, se găsește în articolul: „Bestiality references allegedly made during presentation at Renmark HS by Amelia Walters”, din 4 Apr 2024).
3. Să fie siguri că la sfârșitul clasei a 2-a copiii știu să adune, să scadă, să înmulțească și să împărțească, spelling, gramatică, punctuație, știu să răspundă la întrebări.
4. Să dea copiilor o listă cu cărți de citit clasice ca de exemplu: Povești de Andersen, legendele Olimpului, etc...

(cine e interesat, eu pot trimite lista de cărți).

5. Să discute cu copiii despre istorie, geografie, țări, capitale, continente.
6. Să organizeze după aceea jocuri cu nume de țări, capitale, ape, munți, nume care încep cu aceeași litera și cine câștigă să primească un mic premiu.
7. Să le spună copiilor câte state are Australia, cu capitale.
8. Să practice cu copii probleme cu banii australieni, de exemplu: ce rest vor primi de la \$20 dacă cumpără o ciocolată de \$2.40 și o pâine de \$7.
9. Să le spună copiilor câte zile sunt într-un an (365 și 366 în an bisect când februarie are 29 de zile).
10. Să repete cu ei zilele săptămânii și lunile anului, și câte zile în fiecare lună, plus secolele.

Acum am să închei cu numele și emailul meu, și vă rog să mă întrebați ce doriți, prin email sau Whatsupp. Vă voi răspunde cu plăcere la orice întrebare; mai întâi să trimiteți mesaj să vă introduceți pentru că nu răspund la telefoane care nu sunt pe lista mea de contact.
Despina Bulmer, Biserica Baptistă
Perth, Mobil: 614333 81079

Love is larger than the walls which shut it in

“Mama's love had always been the kind that acted itself out with soup pot and sewing basket. But now that these things were taken away, the love seemed as whole as before. She sat in her chair at the window and loved us. She loved the people she saw in the street-- and beyond: her love took in the city, the land of Holland, the world. And so, I learned that love is larger than the walls which shut it in.”

Corrie Ten Boom, The Hiding Place

Perii albi – o cunună de cinste

Interviu realizat de Ana Ciortuz
(continuare de la pag. 7)

Sora Ani Bedreag

Am venit în Australia la vârsta de 49 de ani împreună cu singura mea fiică, Adina, să fiu parte la nunta ei cu Daniel care mi-a devenit al doilea copil. După trei luni m-am întors în țară și după un an am venit definitiv în Australia.

Pot spune că nimic nu mi-a fost greu. Mi-a plăcut totul de la început: natura - cerul l-am văzut mai frumos, de un albastru care nu era la noi, păsările și parcurile m-au impresionat foarte mult și încă mă bucur zilnic de ciripitul păsărelelor din parcul de lângă casă. Apoi, desigur, Biserica mi-a plăcut foarte mult. Doar limba engleză a fost o provocare dar nu prea am avut nevoie de ea, având pe Adina care m-a ajutat peste tot și apoi nepoatele cu care am vorbit limba română.

Încercări am avut mai multe înainte să-L cunosc pe Domnul, dar prin toate am ajuns să vin la pocăință pe când încă eram în România. Pentru mine, Australia a fost un loc de binecuvântări și bucurii. Am avut copii buni și iubitori și apoi Domnul m-a binecuvântat cu un soț bun și credincios, fără ca să mă fi gândit vreodată.

Pe nepoate le-am îngrijit din primele zile și apoi a fost harul Domnului peste toată familia care ne-a păzit sufletele noastre.

Cea mai mare dorință a mea este ca, atât copiii cât și nepoții și strănepoții să rămână credincioși Domnului Isus până la capăt.

(Continuare la pag. 18)

Cum își vor aminti de tine când nu vei mai fi? (continuare de la pag. 5)

Lidia Crișan

Dumnezeu înalță pe cei smeriți și le dă har, dar stă împotriva celor mândri. Prorocul Isaia, în 3:16-24, vorbește despre fiicele Sionului ca fiind mândre și care aveau o purtare dezgustătoare înaintea lui Dumnezeu. Ele nu-și foloseau frumusețea în scop bun, cum a făcut Estera, care a salvat o generație de oameni osândiți la moarte. Dumnezeu vede și cum ne îmbrăcăm și mândria noastră. A cheltui banii și timpul pentru sine, cu prețul neglijării evlaviei, ajutorării celor în nevoie, displace Domnului.

Vedeți, dragele mele surori, este acest nor mare de martore la care putem privi și învăța din greșelile lor sau din credințioșia lor. Nimic nu este la întâmplare. Ele nu și-au cunoscut cât au trăit valoarea lor înaintea lui Dumnezeu, așa cum nici multe dintre noi nu o știm aici pe pământ. Multe femei și mame au avut o contribuție imensă la lărgirea Împărăției lui Dumnezeu, fie prin slujirea lor, fie prin copiii pe care i-au adus pe lume. Unele au fost soții de păstori, care au dus greul slujirii împreună cu soții lor. Și-au crescut copii fără mult ajutor din partea lor, și au făcut-o cu bucurie. Altele au fost misionare. Altele au fost sensibilizate de nevoile copiilor orfani, sau de văduve și de bolnavi. Nu ne ajunge vremea să vorbim despre femeile virtuozitate, cu credință, smerite și apreciate de Dumnezeu. Dar dacă ni s-a făcut cinstea să avem o zi în calendar când să fim celebrate pentru nașterea de copii, suntem recunoscătoare Domnului pentru un asemenea har. La un serviciu divin, fratele păstor a vorbit în limba engleză despre har (grace). O fetiță de 3 ani, cu numele Grace, adusă de bunica la Biserică, se juca cu jucăriile ei. Ea a crezut că pomenesc numele ei când păstorul predica despre „grace” și spune bunicii: „iar a vorbit despre mine”, (cel puțin de 14 ori). Dacă o fetiță s-a bucurat că numele ei a fost pomenit, oare cât va fi de mare bucuria noastră când ne vom auzi numele nostru rostit și scris în cartea vieții? Mame scumpe, să ne ajute Dumnezeu să ne bucurăm de harul acesta și să fim împreună cu cei dragi, oaspeți la nunta Mielului.

Cum își vor aminti de tine cei rămași în urmă după plecarea ta? Vă îmbrățișez cu drag.

(Epilog la ultima copertă)

De la copii - Mesaje de dragoste către mame

My mum Melanie
Mikayla, 9

She makes food
She cares about me
She helps me with my homework
She helps me to study for my exams and tests
She is a loving parent
She helps me when I doubt
She plays games with me
She pays for my school fees every year
She gets me everything I need in my life
She is a great example for me

Guided by Her Love
Jesse, 13

In the morning, she smiles at me,
With nurturing love, she's guiding me.
I think about all that she gives.
A godly mother, so pure and true.
She works so hard, year after year,
Her faith in God is strong and clear.
No matter what happens, she stays true,
Her belief in God guides what I do.
Thank you, God, for my mum so kind,
Her love for You shows in her heart and mind.
Bless all mums, for their love is strong,
Their faith and strength last all lifelong.

Draghele, iubitele și neprețuitele mele în Domnul, sunt din nou în pragul unei uși (ușa inimii mele), pe care vreau să o deschid ca să puteți descoperi câte ceva despre mine și despre „ce”, și „Cine” îmi conduce căile și gândurile.

1. „Ce” – dragostea pentru familia mea cea mică (doar cinci am mai rămas în viață), și dragostea pentru familia cea mare, familia Domnului Isus (așa spunea mereu mămica mea care a plecat la Domnul anul trecut).
2. „Cine” – Isus, Domnul și răscumpărătorul meu care a luat asupra Lui toate păcatele mele, le-a șters cu sângele Lui și a trecut numele meu în Cartea vieții.

Aș dori să vă mărturisesc câteva întâmplări în care personajele principale au fost cele despre care nu se vorbește prea des. Vreau să vă vorbesc despre îngeri. Aceste ființe cerești sunt prezentate în Biblie în multe instanțe și având diferite roluri, iată câteva dintre acestea:

* Îngerul Gabriel a fost trimis la fecioara Maria cu mesajul nașterii Domnului Isus Cristos.

* Un înger al Domnului i s-a arătat lui Iosif, bărbatul Mariei.

* Un înger al Domnului a prăvălit piatra de ușa mormântului și a șezut pe ea.

Sunt doar câteva apariții pe care le găsim în Noul Testament (alături de multe altele). Biblia vorbește despre îngeri în multe împrejurări atât în Vechiul Testament cât și în Noul. Acestea nu trebuie trecute cu vederea sau nebagate în seamă. Unul dintre Numele lui Dumnezeu este Yehova Savaot – Domnul Oștirilor îngerești. Cum îi definește Biblia pe îngeri: „Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1:14) Vă mărturisesc faptul că eu am avut mai multe „întâmplări”, sau „coincidențe”, prin care am înțeles că noi, copiii lui Dumnezeu, suntem ocrotiți zi și noapte cu o dragoste care depășește puterea noastră de înțelegere.

Soțul meu și cu mine am îmbrățișat familia Domnului Isus la o vârstă târzie: 45 de ani, când... fără să știm, din „întâmplare” ne-am întâlnit cu poporul Domnului. Ne-au fost vecini, clienți la cafeneaua pe care o aveam în Adelaide și toți, împreună cu păstorul Schneider, au pornit războiul, în post și rugăciune, împotriva diavolului și a duhurilor întinericului. Tocmai venise din România mama împreună cu sora mea, care avea doar 18 ani. Atacurile diavolului au fost crâncene, până acolo încât să ne ia viața. Într-o noapte am plecat de acasă cu gând de sinucidere, dar un înger al Domnului a scos-o pe sora mea chiar în fața mea și i-am spus ce aveam de gând să fac. După multă insistență și lacrimi m-a convins să renunț la intenția mea și ne-am întors acasă.

Apoi, într-o noapte, diavolul a încercat să se atingă de copilul nostru care avea doar 3 ani. Eu eram trează, paralizată de frică, dar am văzut un înger care a intrat prin geam și s-a așezat peste copil, iar cel rău a dispărut imediat.

Dar Dumnezeuul nostru și-a dus planul la împlinire cu privire la noi și în anul 1994 am primit iertare și eliberare, viață veșnică în jertfa Domnului Isus. Am avut inspirație divină de a mărturisi și altora despre oferta Domnului Isus și

chemarea lui: „*Veniți la mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!*” La început ne-am simțit ca oi în mijlocul lupilor. Luptam împotriva forțelor întunericului, dar încet, încet am înțeles că nu eram singuri. Domnul Isus, Păstorul oilor, era cu noi. El ne întindea o masă bogată în fața potrivnicului nostru, iar îngerii Săi erau tăbărâți în jurul nostru.

Cu vreo 5 ani înainte ca mămica mea să fie chemată la Domnul (la frumoasa vârstă de 90 de ani), după miezul nopții ne-a sunat sora mea foarte îngrijorată spunându-ne că mama este în spital cu trei doctori lângă ea care declară că nu mai are mult, să venim cât mai curând s-o prindem în viață. Sora mea și mama locuiau la 200km de noi. Ne-am suit în mașină și am plecat la drum cu inima sfâșiată de durere. Pe la jumătatea drumului am intrat la MacDonald pentru o cafea. Înăuntru nu era decât un singur client, un on sărăcăcios îmbrăcat, chiar în pantaloni scurți și era frig, iarna. Eram aproape să ieșim pe ușă când m-am întors și l-am întrebat dacă nu îi este foame. Sigur că da! Mi-a dat toate indicațiile cu ce ar dori și am plătit unei fete comanda lui, rugându-o să-i ducă mâncarea la masă că ne grăbim. Am vrut să plec, dar m-am mai uitat încă odată la omul în pantaloni scurți. El a ridicat capul spre mine și s-a uitat în ochii mei și cu o voce blândă mi-a spus: „She will be OK” (ea va fi bine!). Chiar în momentul acela o mare liniște, o pace cerească, o siguranță mi-a inundat inima, mintea și sufletul. Mai târziu i-am spus soțului meu: „*Cred că am întâlnit un înger în noaptea asta!*” Și cu liniștea și pacea lui Dumnezeu am ajuns la spitalul din Horsham și i-am spus și sorei mele vestea bună: „She will be OK”. Și așa a și fost pentru încă 5 ani.

Îngerii sunt între noi, cu noi; câteodată stau la masă cu noi: „*Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri*”. (Evrei 13:2)

Câteodată ne este permis să-i vedem pe îngeri. Și i-am văzut prima dată în jurul mesei de operație. Era fetița unei familii din Biserică, în vârstă de 13, 14 ani. Diagnosticul: tumoare cerebrală care necesită operație. Șansele după operație: minime, cu impedimente la mers, vorbire, etc... Întreaga Biserică ne-am pus pe post și rugăciune, strigăte către Domnul. Într-o zi, fiind îngenunchiată în rugăciune, Domnul mi-a arătat într-o vedenie, masa de operație și, de jur împrejur, unul lângă altul, Îngerii care emanau o lumină strălucitoare peste acea masă. Le-am putut vedea numai spatele. Le-am spus tuturor această vedenie pentru ca să nu-și piardă speranța, și să aibă încredere în Domnul, căci în rănile Lui suntem tămăduiți. Fetița de atunci acum este soție și mamă sănătoasă și plină de viață.

Îngerii se bucură cu noi aici, pe pământ, așa cum se bucură și în Cer când un păcătos se întoarce la Domnul. Într-o zi, în Biserica Penticostală din Perth un grup de tineri și vârstnici L-au mărturisit pe Domnul în apa botezului. Eram poate 400 de credincioși adunați la această sărbătoare. Atunci Domnul mi-a deschis ochii și am putut vedea, aliniați de-a lungul zidurilor, îngerii Lui strălucitori, înalți până aproape de tavan. Erau uniți cu nou în cântare, în închinare și rugăciune.

Sunt mai multe experiențele avute, dar am vrut să prezint câteva, ca mărturie. Aș vrea să închei aici, scumpele mele surori în Domnul. Nu vă temeți de nimic, iubitele mele surori în Cristos. Avem un Dumnezeu mare, Creator al cerului, al pământului, al mării, cu tot ce este pe ele. El este Tatăl nostru care ne iubește așa de mult și ne-a trimis pe Fiul Lui, ca prin jertfa Lui să fim răscumparați. Ne-a trimis Duhul Sfânt mângâietor care să ne povățuiască, să ne arate calea, să ne mângâie în vreme de nevoie. Dar să nu uităm nici armatele de îngeri care sunt trimise să ne fie în ajutor în orice clipă. Deci nu te teme turmă mică, familie mică, Biserică mică.

Surioară dragă, dacă ești încolțită... dacă ești căzută... adu-ți aminte de promisiunea Celui care și-a dat viața pentru tine: „*Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului*”. Vă îndemn, surori dragi, tinere și mai puțin tinere, să păstrăm ulei în candela credinței, o credință arzătoare, fiindcă se merită. Ești prețioasă, ești iubită, ești păzită. Pentru noi s-a plătit un preț care nu poate fi egalat! Avem valoare inestimabilă. Să nu uiți!

Se zice că înainte de-a fi pus în cutiile de creioane un marker a dat cinci sfaturi unui creion obișnuit:

1. Cu tot ce vei face, să știi că mereu vei lăsa urme.
2. Oricând poți să-ți corectezi greșelile pe care le-ai făcut.
3. Ceea ce este cu adevărat important este ceea ce se află înaintea ta.
4. În viață vei depăși ascuțișurile dureroase, ele te vor face mai bun.
5. Pentru a deveni cel mai bun creion trebuie să te lași ghidat de mâna ce te ține.

Dragi surori, fiecare dintre noi facem parte dintr-o cutie de creioane colorate – Biserica. Singure vom desena o monocromie (alb/negru), împreună însă vom picta cel mai frumos portret al Domnului Isus Cristos, iar lumea Îl va vedea și cunoaște pe Dumnezeu.

Femei Creștine, să lăsați dăre demne de urmat, nu mâzgăleli. În mâna noastră, un creion costă câțiva cenți, în mâna Lui Rembrandt ori a lui Grigorescu costă milioane. Numai în mâna lui Isus suntem toți valoroși. Amin!

Sora Despina Bulmer, Biserica Baptistă Perth

PERII ALBI – O CUNUNA DE CINSTE

Interviu realizat de Ana Ciortuz
(continuare de la pag. 14)

Sora Lenuța Veljea

Am venit în Australia la 25 de ani, deci cu mai mult de 55 de ani în urmă, când Australia nu era așa cum o vedem azi; erau vremuri mai grele. Din cauză că Iugoslavia începuse să se degradeze sub conducerea comunismului, cumnatul meu Petru deja venise în Australia și ne-a chemat și pe noi să emigrăm.

Mi-a fost greu când am ajuns aici pentru că nu am avut pe nimeni care să aibă grijă de fetița noastră. O lăsam la o femeie ca să pot merge la lucru.

Cum am trecut prin încercări? Cu Biblia. Am început s-o citesc și ea m-a ajutat să trec cu bine prin cele mai mari necazuri, chiar și prin cancer.

Copiii și nepoții i-am ținut aproape de noi și de Domnul cu multă jertfă. Am vrut să-i țin cu limba română, prezenți și activi în Biserica Română, deși eram puțini pe vremea aceea.

Îmi doresc cel mai mult pentru copiii, nepoții și strănepoții mei să fie toți ai Domnului și aproape de El.

Dragostea de Cristos – Dragostea de mamă

In the Bible, God's heart is reflected in the love and care of our mothers. Just as Jesus longs to gather his children under his wings like a mother hen (Matthew 23:37). Mothers provide shelter, comfort, and guidance to their children. They teach us to trust in God's plan, as Mary did when she said, "May it be to me as you have said" (Luke 1:38). They show us perseverance and faith, like Sarah and Ruth, who trusted in God's promises despite uncertainty. As we celebrate mothers on this special occasion, we must honor them by living out the values they've taught us. Show them the respect and gratitude for their love and dedication because they deserve it. May we reflect God's love and care in our own lives, just as mothers do every day.

Dear Lord, thank you for the mothers in our lives. Bless them with your love and comfort. Help us honor them by living out the values.
Alex Mocanu

Familia Mocanu

Rugăciune

Doamne, Tată ceresc, îți mulțumesc din inimă pentru mama mea. Ea este darul tău pentru mine și o binecuvântare în fiecare zi. Îți mulțumesc pentru toată dragostea pe care mi-a arătat-o, chiar și în zilele când nu am meritat-o. Pentru nopțile când a stat trează pentru mine, pentru rugăciunile ei tăcute și pentru lacrimile pe care doar Tu le-ai văzut, pentru felul în care mă încurajează, mă învață și mă iubește cu o inimă blândă, îți mulțumesc.

Te rog, Doamne, să o întărești, să o umpli cu pace și cu bucurie din Cer. Dă-i sănătate, liniște în suflet și siguranța că ești cu ea în fiecare clipă. Ajută-mă să fiu o fiică recunoscătoare, prezentă și atentă, care să știe să-și arate iubirea. Iartă-mă pentru momentele când am fost egoistă, sau prea ocupată ca să-i arăt cât de mult înseamnă pentru mine. Te rog binecuvântează fiecare zi din viața ei, și arată-i cât de valoroasă este în ochii Tăi. Mulțumesc, Doamne, că prin mama mea am înțeles mai bine cum este dragostea Ta: răbdătoare, jertfitoare, veșnică. În Numele Domnului Isus mă rog, Amin!

„Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” – este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință – „ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ.” (Efeseni 6:2,3)

Damaris Mocanu

Rolul unei mame

Gândindu-mă la rolul nostru ca mame și femei în poporul Domnului, mi-am amintit de poezia **Semănătorul** de sora Mititel Daniela, care spune așa:

Cu lacrimi și suspine...
De-atâta timp, cu trudă, tu ai semănat.
Ai tot sperat în soare și căldură,
Dar pământul rod nu ți-a dat.

Mai pune o speranță în fiecare boabă,
Și-un vis în tot ceea ce faci, la fiecare pas.
O... nu-ți lăsa credința ta furată
De îndoieli și temeri, de vorba fără glas.

Cuvântul sfânt mai seamănă-l odată
În inima aceluia răătăcit.
Chiar dacă rodul încă nu s-arată,
Sămânța va da rodul însutit.

Mai ieși și mai aruncă sămânța ce o ai
Și nu-ți pierde nădejdea, tu nu abandona,
Căci snopii-i vei vedea cu roada însutită
În ziua cea măreață, când ISUS mireasa își va lua.

Dumnezeu să ne ajute să semănăm în copiii noștri și în generațiile viitoare sămânța dragostei, a adevărului și a păcii, a răbdării, sămânța credinței. Și tot El să ne întărească să nu obosem pe cale.

Dana Mocanu

Rol de mamă

Elena Marin Alexe

Într-o lume care și-a inversat valorile umane, care spune răului bine și binelui rău, noi mamele avem datoria sfântă de a veghea asupra creșterii și educării copiilor noștri în spiritul Scripturii.

„Iată fii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dată de El.” (Psalm 127)

Încă din primii „cei 7 ani de acasă” este necesar să-i împrietenim pe copii noștri cu Dumnezeu, prin exemplul personal și cu ajutorul Bibliei. Noi, femeile, suntem dotate cu mai multă milă și sensibilitate și avem menirea să împletim exemplul personal cu iubirea și înțelepciunea divină. Știm că de regulă copiii au tendința să copieze comportamentul părinților, așa că, să fim cu băgare de seamă cum ne manifestăm în prezența lor. Să alegem cum vorbim, ce vorbim, cum ne manifestăm în diverse situații, excluzând vorbele de ocară, bârfele și agitația. Chiar când îi muștrăm să știm că nici severitatea excesivă nu este de folos.

„Și voi părinților nu întărați la mânia pe copiii voștri, ci creșteți-i în muștrarea și învățătura Domnului.” (Efeseni 6:4)

Vremea copilăriei trece repede, așa că trebuie să lăsăm copiilor bucuria vârstei cu responsabilitate și înțelegere.

Noi, mamele, trebuie să găsim resurse pentru a-i mângâia, a le spune că îi iubim și a-i muștra

cu înțelepciune când greșesc. Important este să fim atente la anturajul copiilor noștri și să le explicăm diferența dintre un lucru necesar și un capriciu. De asemenea să-i învățăm cât de important este adevărul spus întotdeauna și ce distrugătoare e minciuna.

Roadele unei creșteri și a unei educații creștine, bazată pe adevărul și dragostea Lui Dumnezeu, va da roade în timp pe parcursul vieții lor și ne va umple inima de bucurie.

„Un fiu înțelept este bucuria tatălui, dar un fiu nebun este mâhnirea mamei sale.” (Prov. 10:1)

Dragi surori, să nu uităm să ne binecuvântăm copiii și la scolare și la culcare, să aprindem altarul familiei cu rugăciune, care ne este necesară ca apa și aerul. Făcând așa în prezența copiilor noștri îi vom conduce spre Dumnezeu, spre viață veșnică.

Peste ani, atunci când copiii noștri vor crește, amintirea copilăriei frumos trăită, plină de dragoste și bucurie, va fi zălogul apropierei lor de Dumnezeu și îi vor ajuta să treacă mai lesne peste valurile care vor apare pe parcursul vieții. Chipul mamei și sfaturile ei vor fi călăuză demnă de urmat.

Mama mea

Cea mai scumpă, cea mai dragă
Ființă de pe pământ
Este mama ce mi-a dat-o
Dumnezeul Veșnic Sfânt!

Ea mă-nvață ce-i iubirea
Mă păzește de ce-i rău
Și-mi vorbește zi de zi
Despre-al nostru Dumnezeu!

Azi, în zi de sărbătoare,
Scumpă mamă-ți dăruiesc
Multe mulțumiri, o floare
Și un sincer „te iubesc”.

Maria Luca

Mărturie

„Dumnezeu a făcut multe minuni pentru mine”, așa își începe mărturia Mariana Oichea, care timp de 17 ani a avut parte de un tată dependent de alcool, femei, jocuri de noroc și violență. Ca urmare a acestui mediu ostil la doar 18 ani a fost diagnosticată cu o boală pentru care nu exista tratament la vremea aceea. Era în ultimul an de liceu, și, în loc să-și facă planuri pentru viitor, ea trebuia să planifice analize, tratamente și internări. Maria mărturisește că doar credința în Dumnezeu i-a dat putere: *„Seara mă rugam și îl rugam pe Domnul să facă o minune și să-mi redea sănătatea. Știam că doar Domnul mă poate vindeca. În fiecare dimineață îi mulțumeam Domnului pentru încă un răsărit de soare și pentru fiecare pas pe care puteam sa-l fac”*.

Mariana își dorea foarte mult să studieze, știind că doar prin educație poate avea un loc bun de muncă, dar situația familială, financiară și starea de sănătate au împiedicat-o să meargă la facultate. Mariana își amintește că nu doar că nu avea bani pentru a se înscrie la facultate, ci, spune ea: *„mama, fratele meu și cu mine abia ne descurcam să supraviețuim, deoarece am fost nevoiți să fugim de acasă. Hrana era insuficientă, ba chiar vesela și tacâmurile ne lipseau. Noi, fiind trei, aveam doar două tacâmuri și eram nevoiți să le folosim pe rând. De asemenea, nu aveam nici haine groase pentru iarnă”*.

Încet, încet Mariana a realizat că doar Biserica este locul unde își poate găsi liniștea și, prin mila Domnului, a fost vindecată, spre uimirea doctorilor, care însă i-au zis că nu va putea fi mamă niciodată. Ea a spus: *„De unde îmi făceam griji că niciun bărbat nu va dori să se căsătorească cu mine, l-am întâlnit pe soțul meu, Marius. Am început să cred că zăresc luminița salvatoare de la capătul tunelului, dar a venit o altă încercare”*.

În urma unei explozii la roata TIR-ului pe care-l conducea, Marius a rămas imobilizat la pat, nemaiputând nici măcar să se hrănească singur. Din nefericire nunta pe care o planificaseră nu a mai avut loc. Mariana a avut grijă de Marius doi ani și jumătate, timp în care au văzut amândoi cât de minunat a lucrat Domnul în viețile lor.

La scurt timp după ce Marius a început să meargă din nou, a avut loc și mult așteptata nuntă. Mariana a continuat mărturia ei spunând: *„Dumnezeu a vrut*

să-mi arate că rugăciunile noastre nu rămân fără răspuns. Astfel, la scurt timp după nuntă nu mică ne-a fost bucuria când am aflat că vom deveni părinți”. La prima aniversare a căsătoriei, Mariana și Marius au devenit părinții primului fiu, Flavius, acum în vârstă de 26 de ani. După 12 ani Domnul i-a binecuvântat cu al doilea fiu, Fineas (14 ani), iar la aniversarea celor 25 de ani de căsnicie au devenit bunicii unui nepoțel (acum în vârstă de 2 ani).

Deși anii au trecut și viața intrase pe un făgaș normal, Mariana nu se simțea împlinită și pe plan profesional, iar dorința ei de a studia era foarte mare. În 2003, Mariana și-a deschis propria afacere de familie, care a devenit prosperă, dar, din nefericire, criza financiară din 2008 a obligat-o să-și închidă afacerea. Cu toate că se înscrieseră la facultate nu a putut termina decât primul an, deoarece în urma închiderii afacerii nu a mai avut bani să-și continue studiile. A urmat o perioadă grea atât pentru Mariana, cât și pentru familia ei, dar Domnul, în bunătatea lui, a fost alături de ea. Deși în acel timp era mamă cu norma întreagă, Mariana s-a hotărât să facă școala post liceala de asistent medical generalist. Astfel, după 3 ani de muncă asiduă, Mariana a obținut calificarea dorită.

După alți câțiva ani, Mariana a reușit să termine Facultatea de Mecanică și a obținut licența printre primii cinci absolvenți. Peste puțin timp, ea își va termina și Masteratul, și, dacă va fi voia Domnului se va înscrie pentru Doctorat.

Mariana își încheie mărturia spunând : *„Nu știu ce-mi rezervă Dumnezeu în viitor, pot spune însă că toate lucrurile din viața noastră își au timpul lor, iar Dumnezeu este credincios și ascultă rugăciunile celor care se roagă. Dacă Domnul a făcut atâtea minuni pentru mine sunt convinsă ca va face și pentru tine, dragă cititoare”*.

**Mărturia Marianeii ne arată
că „la Dumnezeu toate sunt
cu putință” (Matei 19:26)
Daniela Ion, Perth, WA**

N-ai văzut cumva pe Domnul?

Nedreptate, umilință, batjocură, nepăsare, indiferență, egoism, nerecunoștință, minciună și multe altele se strânseseră în sufletul meu. Prea mult pentru un suflet de om fie el și credincios. Unde să mă duc eu, Doamne? Încotro s-o apuc, acum? Cu tot veninul ăsta strâns în mine în atâtea și-atâtea clipe de amar.... Venin ce nu atinsese concentrația maximă pentru a deveni leac... mai bine să fug de la fața Ta, să mă ascund, să stau într-o prăpastie asemenea lui Ilie până când voi învinge rușinea și teama, și voi putea pași iar în Biserica Ta...

Am început să alerg, și să alerg, năucă, disperată, amețită, când brusc, am dat inimă-n inimă cu Domnul.

- Unde te grăbești așa, Nușa? Era să treci pe lângă Mine fără să Mă bagi în seamă.

- Pleacă de la fața mea, Doamne, că sunt femeie păcătoasă...

- Oare cât de păcătoasă poți fi ca eu să nu pot șterge, oare???

- Doamne, am adunat atâtea venin în mine încât aș putea omorî nu numai o turmă de porci dar și-o turmă de oameni... oameni pentru care Tu ai murit ca să-i vezi mântuiți... pe care-i păstorești zilnic... Nu mai e nimic bun în mine, am atins ultima lehamite a sufletului, îmi merge numele că trăiesc, dar sunt moartă de mult, mi-e teamă că nu mai ai ce să faci cu mine.

- Nu te teme... crede numai! Dă-mi Mie veninul tău... știu bine ce am să fac cu el.

I-am întins cu teamă infinită și-o rușine de nedescris cupa otrăvită. Când să atingă mâinile sale mi-am retras cupa înapoi și-am alunecat la picioarele Sale sfinte:

- Nu e drept, Doamne, nu e drept...

- N-am murit pe drept, ci pe nedrept. Dă-mi cupa cu venin.

- Ce-ai putea face, Doamne, cu ea?

Domnul a luat paharul, l-a privit în zare și-apoi mi-a spus blând :

- E numai bun de vindecat, are aproape concentrația unui antidot. Un lucru îi mai lipsește....

- Care, Doamne?

- Acesta, a răspuns și mi-a dus paharul la bărbia unde lacrimile se ordonaseră frumos, hotărâte să curgă una câte una.

Le-a adunat pe toate, picătură cu picătură, într-o numărătoare exactă.

- E gata, poți să bei.

- Paharul căpătase culoarea vinului roșu, și, încurajată de privirea Mântuitorului am sorbit încet. Am simțit gusturi ce nu le gustasem niciodată, mirosuri ce nu le mai avusesem din copilărie, sunete ce se armonizau perfect într-un cor îngeresc și crâmpie de Rai ce la inima omului nu s-au suit încă...

- Ești vindecată! Pocăința ta te-a mântuit! Aleargă înapoi acum și spune-le tuturor cât bine ți-a făcut ție Domnul!

Am început să bat din palme de bucurie, pentru că simțeam cum în mine

intrase o putere pe care o pierdusem în urma cu 12 ani. Alergam, alergam cu privirea spre cer, când deodată m-am izbit inimă către inimă cu Fane-Chioru:

- Nu știi, n-ai auzit cumva de un anume Isus Cristos care vindecă orbii ?

- Ba da, cum să nu, i-am răspuns plină de bunăvoință, tocmai am plecat de la el vindecată. E chiar înaintea, nu te abate nici la stânga, nici la dreapta Căii, mergi tot înaintea, strigă-L dacă cumva te rătăcești, te aude...

- Bine, mă grăbesc, mi-a zis el și-a dat să fugă.

N-am apucat să fac decât doi pași că în spatele lui Fane-Chiorul i-am văzut alergând pe Ghiță-Ciungul, Mitică-Ologul, Lia-Veveriță, Lică-Mână lute, Bebe - Barosanul, Gina-Dulcineea și mulți, mulți alții care alergau luând cu asalt Căderea care ducea la Domnul. Vocea lor era la fel de disperată ca a mea, căutarea lor la fel de sinceră și fiecare purta în mână o cupă cu venin.

- N-ai văzut cumva pe Domnul? Te-ai întâlnit cumva cu Isus - Vindecătorul? Nu știi care-i Calea care duce spre El?

- Ba da, ba da!!! Am strigat din toate puterile. Sigur că știu... Și eu am fost ca voi... și eu am avut o cupă identică cu a voastră... Am vrut să mai spun câteva cuvinte dar mi-am înălțat puțin capul și am văzut puhoie de oameni alergând pe Cale. Unii se opreau osteniți, alții o luau la stânga, alții la dreapta, dar toți, absolut toți îl căutau pe Isus Domnul.

Lenuța Neacșu

DOUĂ RETETE FOARTE UȘOR DE PREPARAT

Spor la treabă!

Biscuiți de almonds

(Migdale - fără făină, ouă și produse lactate)

Ingrediente

- 2 cup făină migdale
- 1/3 cup miere
- 2 linguri ulei de măsline,
- ½ linguriță praf de copt
- 1 linguriță esență de vanilie
- ½ linguriță esență migdale (opțional), un praf de sare.

Mod de preparare

Amestecăm să se încorporeze bine toate ingredientele într-un bol.

Compoziția o rulăm cu mâna, pe masă, într-o formă cilindrică cu grosimea dorită.

Tăiem cu cuțitul cam 2cm. grosime.

Compoziția este puțin lipicioasă, așa că mâinile trebuie umezite.

Rotondele tăiate și formate în biscuiți se pun în tava tapetată cu hârtie de copt. Opțional - un sâmbure de migdală sau cireșe zaharisite.

Se lasă la cuptorul încins la 180°C (160°C cu fan), pentru 10-12 min. (depinde de grosimea biscuitului), numai atât cât să capete culoarea aurie de jur împrejur.

Trebuie lăsați în tavă la sfârșit 10 minute, fiind foarte moi să îi putem transfera pe platou.

Se pot păstra în cutie sigilată pentru o săptămână. Se poate dubla sau tripla cantitatea după cum doriți.

Plăcintă cu brânză și stafide

Ingrediente

- 500g ricota strecurată bine
- 2 ouă
- 100g stafide
- 2 linguri pesmet
- coajă de lămâie
- 1 linguriță esență vanilie
- 80g zahăr pudră
- un pachet foi plăcintă

Mod de preparare

Într-un bol se amestecă bine toate ingredientele (cu excepția untului topit).

Ungem o tavă cam de mărimea foilor de plăcintă cu unt topit și punem 4 foi unse una câte una.

Punem jumătate din compoziția de brânză, continuăm cu un nou strat de două foi unse cu unt una câte una.

Adăugăm și cealaltă jumătate de compoziție și terminăm plăcinta cu ultimele foi din pachet unse cu unt.

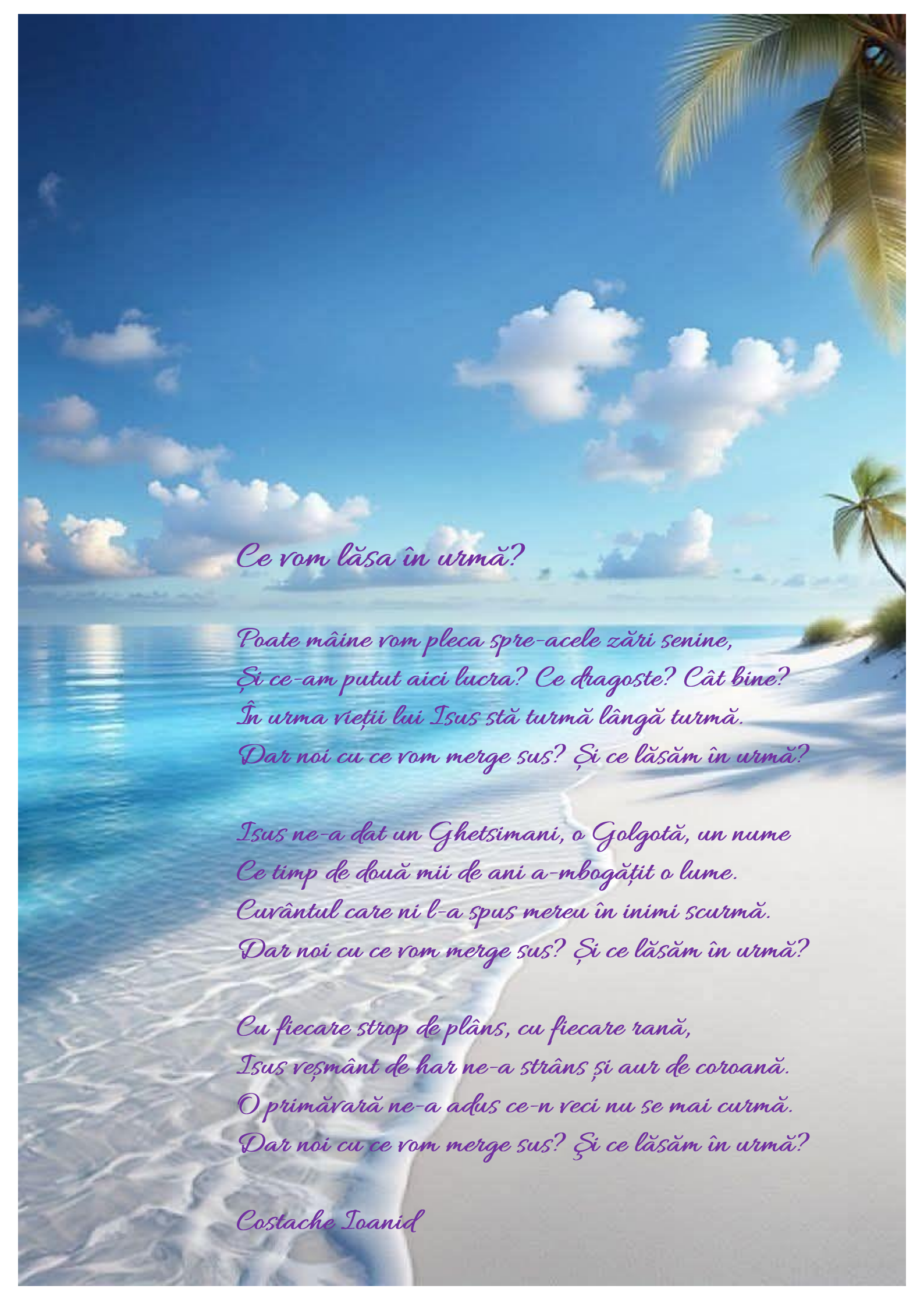
Se taie întâi plăcinta ca formă și mărime după preferință (romburi sau pătrățele).

Se pune apoi tava la cuptorul încins, la 180°C (160°C cu fan) pentru 30, 40min. Se lasă la răcit 10 min. și apoi pudră cu zahăr pudră. E la fel de gustoasă caldă sau rece.

Poftă bună!

Ce vom lăsa în urmă?

*Poate mâine vom pleca spre-acele zări senine,
Și ce-am putut aici lucra? Ce dragoste? Cât bine?
În urma vieții lui Isus stă turmă lângă turmă.
Dar noi cu ce vom merge sus? Și ce lăsăm în urmă?*

*Isus ne-a dat un Ghetsimani, o Golgotă, un nume
Ce timp de două mii de ani a-mbogățit o lume.
Curântul care ni l-a spus mereu în inimi scurmă.
Dar noi cu ce vom merge sus? Și ce lăsăm în urmă?*

*Cu fiecare strop de plâns, cu fiecare rană,
Isus veșmânt de har ne-a strâns și aur de coroană.
O primăvară ne-a adus ce-n veci nu se mai curmă.
Dar noi cu ce vom merge sus? Și ce lăsăm în urmă?*

Costache Ioanid